

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΜΗΝΟΣ

Ζωή και θάνατος. — Μία λεοντή. — Οί ηθικο-
λόγοι χορεύοντες boston. — Τα φύλλα της λα-
τάνιας και ο βαλλισμός των Καρνατίδων. —
“Ο χορός των ήχων. — “Ο “Αλφόνσος Κάρ, ο
Δημιουργός, αί “Εστιάδες, οί ὄφεις, ο Καλα-
ματιανός, τὸ Pas d'Espagne και ὁ ἅγιος Χρυ-
σότομος. — Αἰσθητικαὶ παρατηρήσεις. — “Ο
ἀλέκτωρ και τὰ ἰδρωμένα μέτωπα. — “Ο αἰώ-
νιος Βασιλεὺς και ἡ ἐξωτεινμένη γεροντοκόρη.
— “Η μὲν Λάιτε Φοῦλλερ. — Αἱ ἀρχαῖαι “Ελ-
ληνικαὶ ὀρχήσεις. — Τὰ κλασικὰ ἀγγεῖα, ὁ “Ο-
βιδίος, ὁ Δουκιανός, ὁ κόρδαξ. — “Επὶ τῆς
κωπαστῆς. — Λάκρυα και φῶς. — “Ιδανικὸν
φεῦγον. . .

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Αἰδῶς ἀπέθατε,
ζήτω ἡ Προσω-
πίς! “Ηθελα γὰρ
εἶχα ἐμπρὸς μου
ὄλους τοὺς ἠθι-
κολόγους, γὰρ κα-
τέργριπα τὴν λε-
οντήν τῶν και
γὰρ τοὺς ἔλεγα:
Ριφθῆτε εἰς τοῦ
χοροῦ τὴν ζά-

λην, ρίψατε ἐπ’ αὐτῶν σας ἀντὶ σποδοῦ κομφετί,
κρυφθῆτε ὀπισθεν ἐνὸς ποικιλοχρόνου παριῶν και
ροῦσάτε τί θὰ ’πῇ ζωὴ, τί θὰ ’πῇ ἐλευθέρια
σκέψις! . . .»

Ἀντὶ ἐσκεπτόμην προχθές ὅταν βυθισμένος
εἰς ἓνα μαλακώτατον ἀνάκλιτρον, κάτω ἀπὸ
τεράστια φύλλα λατάνιας, ἔβλεπα ἐμπρὸς μου
γὰρ στριφογυρίζουν, ὅπως τὰ ἄλογα εἰς τὴν πη-
γάδα, τόσα χαριτωμένα ἀληθῶς ζεύγη. Καὶ ἔ-
βλεπα τὴν ὑπερηφάνειαν μερικῶν χορευτῶν, διότι
ἐκλείον εἰς τὰ στήθη τῶν ἀλαβάστρινά καλλὴ
και ἄλλους ἀσθμαίνοντάς ἀπὸ τὴν κούρασιν και
ἄλλους προσέχοντάς μήπως προσκρούσουν, και
ἔβλεπα τόσας Καρνατίδας γὰρ πλημμυρίζουν
ἀπὸ ζῶν καὶ γ’ ἀφιέρται εἰς τὴν μέθην τῆς
ἀπολαύσεως, ἀναζητοῦσαι τὰ βάθη ἐνὸς γλυκυ-
τάτου ὀνείρου. Τὰ φῶτα, ἀφθονα, ἡλεκτρικὰ
φῶτα, συνέθετον ἄλλω περὶ τὴν κεφαλὴν ἐκά-
στης γυμνωλένου χορευτρίας και οἱ ἤχοι τοῦ
χοροῦ ἐστροβιλίζοντο και αὐτοί, μαινόμενοι, εἰς
τὴν πλήρη ἱριδος και ἰάσμον μυροδόλον ἐκείνην
και συγκλονιζομένην αἰθούσαν. . . Καὶ ἐσκέφθην
πόσον δίκαιον εἶχε γὰρ σκεφθῇ ὑπὸ τὰς φυλάκας
ὁ Κάρ τὴν κάθοδον τοῦ πνεύματος εἰς τοὺς
πόδας τῶν χορευτῶν. Ἀλλὰ διὰ τοὺς θεατὰς ὁ
χορός, ὁ καρδιακὸς αὐτὸς σεισμός, ὁ ἀριθμῶν
πολλάκις ἐρείπια αἰσθημάτων, εἶνε μία ἀφορμὴ

ὅπως τὸ πνεῦμα πηγαίνει πολὺ ὑψηλότερα ἀπὸ
τὴν ὁστένην θήκη, εἰς ἣν τὸ ἐνέκλεισεν ὁ Δη-
μιουργός. Δὲν γινώσκω βαθύτεραν και ἀληθεστέ-
ραν φιλοσοφίαν ἀπὸ τὴν σκέψιν τὴν ὅποιαν
προκαλεῖ ἐν χορευτικὸν ζεῦγος εἰς ἓνα ἀπλοῦν,
ὀλίγον μπλάζ ἢ ἰδεολόγον θεατὴν.

Μοῦ ἐρχονται εἰς τὸν νοῦν ὅλα τὰ εἶδη τῶν
χορῶν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τοῦ
θεάτρου τῆς Βιέννης, ἔνθα εἶδε τὸ φῶς ὁ νεώτε-
ρος χορός· ὁ τῶν “Εστιάδων ἐν τῷ ἱερῷ τῆς
“Αφροδίτης και ὁ χορὸς ὁ εἰδωλολατρικὸς περὶ
τῶν ὄφρων ἐν “Αμερικῇ· ὁ Καλαματιανὸς ἐν
ὑπαίθρῳ και τὸ Pas d'Espagne ἐν πολυτελεῖ αἰ-
θοῦσῃ, και δὲν εὕρισκω τίποτε τὸ ὅποῖον γὰρ ἀνυ-
ψώρη, γὰρ ἐξαίρη· μία πολὺ εὐμορφα κεκαλυμ-
μένη ὑπὸ κοινωρικὸν πρόσχημα τάσις φιληδό-
νου ἀπολαύσεως. Δὲν θέλω γὰρ εἰπῶ ὅτι εἶχε
δίκαιον ὁ ἅγιος Χρυσόστομος ὅστις δὲν ἀφήκεν
ἀρὴν τὴν ὅποιαν γὰρ μὴ ἐξεσπενδόνησε κατὰ τοῦ
χοροῦ, οὔτε τοὺς ἄλλους πατέρας τῆς “Εκκλη-
σίας δικαιολογῶ, οἵτινες ἀπηγόρευσαν εἰς τοὺς
Χριστιανοὺς τὸν χορὸν. Πρόκειται περὶ παρα-
τηρήσεως αἰσθητικῆς. Παίζεται μία κωμῳδία εἰς
τὰ φωτόλουστα μέγαρα και εἰς τὸ πανδαιμόνιον
ἐκεῖνο τὸ χειμαρῶδες τῶν ποδῶν ἐνυπάρχει
τόση ἀπάτη, ὥστε καταφεύγω εἰς τὴν ἐρριμένην
κάπον προσωπίδα μου, ὑποδύομαι τὸν παλῆ-
τσον και ἀπολαμβάνω και ἐγὼ τῆς κοσμικῆς
θιέλλης ἐμπαίζων και ἐμπαϊζόμενος. Φλναρῶν
και ὠθούμενος, πειράζων και πειραζόμενος. Καὶ
ὅταν ὁ ἀλέκτωρ ἐσημανε, ἐκ τοῦ ὕπνου ἐγειρό-

Φ. Ἀριστένης